

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 38084

гр. София, 17.11.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав, в
закрито заседание на 17.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

като разгледа дело номер **12010** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 4 от АПК вр. чл. 172, ал. 6 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по искане на „ЛЕГАФИН“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], чрез адв. В. – САК с посочен съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 5 за спиране предварителното изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-005118 от 01.08.2024 г. на полицейски инспектор Р. Н., отдел „Пътна полиция“ – СДВР с която и по отношение на жалбоподателят е приложена мярка – „прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“.

Предварителното изпълнение е допуснато по силата на изричната норма на чл. 175 ал. 6 от ЗДвП. Конкретните съображения изложени в подкрепа на особеното искане на страната се изразяват в твърдението:

„Предварителното изпълнение би могло да причини значителни вреди на дружеството, тъй като автомобилът му е необходим за ежедневната дейност, а няма доказателства, че оставянето му в движение би застрашило обществения интерес. на оспорвания значителна или труднопоправима вреда“.

Като съобрази твърденията на жалбоподателя съдът приема искането по чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 АПК за неоснователно.

Съгласно разпоредбата на чл. 172 ал. 6 ЗДвП, подадената жалба срещу заповедта по чл. 171 т. 1 от Закона не спира изпълнението и. От своя страна, специалният ЗДвП не регламентира основанията, при които съдът може да спре незабавното изпълнение по чл. 172, ал. 6 от ЗДвП на заповед по чл. 172, т. 1 от ЗДвП, поради което - приложими са общите правила по чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от АПК.

Безспорно, изпълнението на невлязъл в сила индивидуален административен акт, допуснато независимо дали по силата на закона или по разпореждане на компетентния административен орган, винаги въздейства негативно върху правната сфера на адресата. Това негативно въздействие подлежи на доказване във всеки конкретен случай в съответствие с нормативно

предвидените основания. В тази връзка, оспорващият, който иска спиране, трябва да посочи конкретните вреди, които незабавното изпълнение би могло да му причини по вид и значителност. Успоредно с това, следва да се установи и настъпването им в степен на достатъчна вероятност.

Следва да се отбележи още, че нормативното изискване налага вредите да настъпят в резултат от предварителното изпълнение, а не от самия административен акт.

В тази връзка всички описани вреди всъщност намират изражение само в евентуалното ангажиране на допълнителни разходи, свързани с неизползване на автомобила, респ. ангажиране друг ресурс за компенсиране функцията, която автомобила изпълнява в дейността на жалбоподателя. Всички тези вреди обаче са обезщетими по своя характер и не представляват нито значителни, нито труднопоправими вреди по смисъла на закона.

ВАС е имал възможността да се произнесе, в аналогичен контекст, приемайки, че дори да се приеме, възможността на жалбоподателя да се причинят вреди от невъзможността да управлява автомобил, то тези вреди не са нито значителни, нито труднопоправими. /в под. см. напр. Определение № 6499 от 2.05.2019 г. на ВАС по адм. д. № 3787/2019 г., VII о., Определение № 10087 от 1.07.2019 г. на ВАС по адм. д. № 7133/2019 г., VII о. и др. /.

Жалбоподателят нито посочва конкретни вреди, нито техният вид и значителност, така, че същите да излезнат отвъд категорията – твърдение и да придобият противопоставима на обществения интерес вероятност, така, че съдът да осъществи анализ в детайли.

Всъщност изложеното от него твърдение за евентуални вреди – невъзможност за използване автомобила в дейността на дружеството, налага извода за наличие на вреди, обезщетими по гражданско правен ред – било по пътя на ангажиране отговорността за вреди причинени на работодател от негов служител, било чрез друг, алтернативен гражданско правен способ. Разбира се – при незаконосъобразност на самата заповед – вредите подлежат на обезщетяване и по публично-правеният ред за отговорност на държавата за вреди от незаконосъобразен акт.

Законодателят, в текста на чл.166 ал.2 АПК е въвел като единствено условие – възможността предварителното изпълнение на акта да прчини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда. И тази вреда следва да бъде доказана, както като вероятност за настъпване /в т.ч. предварителното изпълнение на акта да е единствен неин причинител/, така и като тежест – значимост и трудна поправимост. Настоящото искане не съдържа доказателства и твърдения позволяващи на съдът да приложи разпоредбата, поради което и същото следва да се остави без уважение като неоснователно.

С оглед изложеното процесното искане се явява неоснователно и не обосновава защита на частния интерес надделяваща над публичния интерес, обезпечен чрез допуснатото по силата на закон предварително изпълнение на заповедта.

С оглед всичко гореизложено и на основание чл. 166, ал. 3 във вр. с ал. 4 и ал. 2 от АПК във вр. с чл. 172, ал. 6 от ЗДвП, искането следва да се отхвърли. ,

Поради това, Административен съд София-град, 74 състав,

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искането на „ЛЕГАФИН“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], чрез адв.В. – САК с посочен съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.2 ,ап.5 за спиране предварителното изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-005118 от 01.08.2024г. на полицейски инспектор Р. Н., отдел „Пътна полиция“ – СДВР с която и по отношение на жалбоподателят е приложена мярка – „прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд, в 7-

дневен срок от неговото съобщаване.
Препис от определението да се изпрати на страните.

Съдия: